

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobců a) J. D., b) J. D., c) F. D., d) T. D., všichni zastoupeni JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 22, proti žalovaným 1) **Ministerstvu financí** se sídlem Praha 1, Letenská 15, 2) **Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky**, se sídlem Praha 1, Sněmovní 4, zastoupené JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Praha 2, Vyšehradská 21, v řízení o kasační stížnosti 2. žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2016, č. j. 9 A 48/2015 – 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému 1) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná 2) **je povinna** zaplatit žalobcům J. D., J. D. a F. D. náhradu nákladů řízení ve výši 9.365 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám jejich právního zástupce JUDr. Václava Vlka.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 9 A 48/2015 – 98, Městský soud v Praze, v řízení na ochranu před nečinností správního orgánu, výrokem I. zamítl žalobu žalobkyně ad d) pro nedostatek aktivní legitimace, výrokem II. rozhodl, že žalobkyně ad d) nemá právo na náhradu nákladů řízení, výrokem III. zamítl žalobu žalobců ad a), b) a c) proti Ministerstvu financí, výrokem IV. rozhodl, že Ministerstvo financí nemá právo na náhradu nákladů řízení, výrokem V. uložil Poslanecké sněmovně povinnost rozhodnout o žádosti žalobců ad a), b) a c) ze dne 13. 11. 2014 o vrácení přeplatku na pokutě a výrokem VI. uložil povinnost Poslanecké sněmovně zaplatit žalobcům ad a), b) a c) náhradu nákladů řízení (v částce 32.296 Kč).

Z odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že se městský soud zabýval nejprve posouzením otázky, zda některého ze žalovaných stíhá povinnost rozhodnout o žádosti žalobců ad a), b) a c) o vrácení přeplatku na shora uvedené pořádkové pokutě. Konstatoval, že uvedená pořádková pokuta ve výši 50.000 Kč byla uložena Ing. D. rozhodnutím Kontrolního výboru Poslanecké sněmovny ze dne 3. 2. 2010 podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále „zákon o státní kontrole“). Odvolání Ing. D. proti tomuto rozhodnutí zamítla druhá žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 4. 2010, č. j. 4166/2010, a napadené rozhodnutí potvrdila. Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, zrušil rozhodnutí druhé žalované o odvolání a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Ze správního spisu vyplynulo, že po vydání tohoto rozsudku Ing. D. zemřel. Jeho dědicové - žalobci ad a) – c) podali dne 14. 11. 2014 u prvního žalovaného žádost o vrácení přeplatku na pokutě zaplacené Ing. D., v níž poukázali na uvedený zrušující rozsudek městského soudu. Uvedli, že zaplacená pokuta je podle jejich názoru přeplatkem ve smyslu § 154 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále „daňový řád“) a že žádají o vrácení tohoto přeplatku k tomu příslušným orgánem. Dne 17. 12. 2014 uplatnili žalobci ad a) – c) vůči prvnímu žalovanému žádost o opatření proti nečinnosti. Žádost o vrácení přeplatku první žalovaný dne 22. 12. 2014, přípisem č. j. MF78186/2014/39, postoupil k vyřízení druhé žalované s odůvodněním, že podle jeho názoru je právě ona správcem daně příslušným k rozhodnutí o předmětné žádosti. Druhá žalovaná vrátila dne 28. 1. 2015 žádost žalobců a) – c) prvnímu žalovanému s odůvodněním, že správcem daně nemůže být a že příslušný je první žalovaný.

Městský soud uvedl, že zaplacená pořádková pokuta se podle § 19 odst. 4 zákona o státní kontrole stala příjmem státního rozpočtu. Podle ustanovení § 26 zákona o státní kontrole, platí pro řízení (s výjimkou § 18 tohoto zákona) zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Na evidenci, vybírání a exekuci, peněžitých plnění (jakým je bezpochyby také pořádková pokuta) se pak vztahuje (dle § 106 odst. 3 správního řádu) postup pro správu daní. Na pořádkovou pokutu je proto nutno nahlížet jako na daň ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu, neboť se jedná o peněžité plnění, o kterém zákon (správní řád) stanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu. Orgán vykonávající správu této daně má pak postavení správce daně se všemi povinnostmi, které z daňového řádu vyplývají. Tímto orgánem je podle městského soudu druhá žalovaná. Pořádkovou pokutu byla oprávněna podle § 19 odst. 5 zákona o státní kontrole Ing. D. uložit druhá žalovaná a je také orgánem, jenž byl (na základě citovaného ustanovení) oprávněn tuto pokutu vybrat. Podle § 10 odst. 1 daňového řádu je správcem daně orgán veřejné moci v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní. Zákon tedy svěřil druhé žalované (Poslanecké sněmovně) působnost při správě pořádkové pokuty s tím, že při výkonu této pravomoci nejde o výkon moci zákonodárné. Poslanecká sněmovna zde vystupuje v postavení správce daně.

Městský soud připustil, že žádný zákon neukládá druhé žalované výslovně povinnost rozhodnout o vrácení dříve uložené a vybrané pořádkové pokuty ani povinnost rozhodnout o žádosti o vrácení přeplatku vzniklého zaplacením pokuty. Tuto mezeru je však třeba překlenout výkladem zákona. Je-li Poslanecká sněmovna, jako jediný státní orgán, oprávněna zákonem vykonávat správu určité daně (v posuzovaném případě pořádkové pokuty) v rozsahu jejího uložení a vybírání, je namístě tomuto orgánu rovněž přiřknout i pravomoc správce daně při rozhodování o vrácení přeplatku vzniklého

zaplacením daně (pořádkové pokuty). Není rozumný důvod pro to, aby o takové žádosti rozhodoval někdo jiný. První žalovaný (Ministerstvo financí) naproti tomu žádnou působnost v oblasti správy pořádkové pokuty uložené kontrolním výborem Poslanecké sněmovny nemá, a proto není správcem daně, který byl povinen rozhodnout o žádosti žalobců ad a) – c) o vrácení přeplatku na této pokutě. Prvnímu žalovanému tudíž nelze opodstatněně vytýkat nečinnost při rozhodování o této žádosti. Proto městský soud žalobu ve vztahu k prvnímu žalovanému zamítl.

Ve vztahu k druhé žalované městský soud uvedl, že daňový řád v ustanoveních § 155 odst. 2 a 3 ukládá správci daně povinnost vrátit daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě jeho žádosti. Vratitelný přeplatek má být vrácen ve lhůtě do 30 dnů ode dne obdržení žádosti. V projednávané věci druhá žalovaná o žádosti žalobců ad a) – c) ze dne 14. 11. 2014 dosud nerozhodla, lhůta tedy nebyla dodržena. V části směřující proti druhé žalované proto shledal městský soud žalobu důvodnou a uložil druhé žalované povinnost rozhodnout o žádosti žalobců ad a) – c) o vrácení přeplatku na pokutě ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku. Zároveň však městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že nijak nepředjímá, jakým způsobem má být o této žádosti rozhodnuto – zda ji druhá žalovaná zamítne nebo zda jí vyhoví. Při rozhodování o žalobě proti nečinnosti správního orgánu totiž soud posuzuje pouze, zda existuje povinnost žalovaného správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé. Otázka, zda jsou žadatelé skutečně dědici Ing. F. D. a zda právo na vrácení přeplatku na zaplacené pořádkové pokutě na dědice přechází, bude muset posoudit druhá žalovaná při rozhodování o předmětné žádosti.

Za relevantní obranu druhé žalované nepovažoval městský soud ani fakt, že pokuta byla uhrazena na účet Kanceláře Poslanecké sněmovny a poté odvedena do státního rozpočtu. Městský soud shledal nedůvodnou rovněž vznesenou námitku litispendence uplatněnou druhou žalovanou s poukazem na probíhající civilní řízení o zaplacení částky 50.000 Kč u Obvodního soudu pro Prahu 1, neboť v řízení u tohoto soudu není rozhodováno o nečinnosti druhé žalované. Obě řízení tedy mají zcela zásadně odlišný předmět.

Nedůvodnou shledal městský soud též námitku druhé žalované, že v důsledku nástupu nových poslanců do funkce není již druhá žalovaná totožným orgánem, jenž rozhodoval o uložení pokuty. Městský soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012 - 49, a uvedl, že při rozhodování o vrácení přeplatku na zaplacené pořádkové pokutě rozhoduje druhá žalovaná v postavení správce daně *sui generis*. Proto případné změny jejího personálního složení nemohou mít vliv na existenci její povinnosti o žádosti rozhodnout, stejně jako v případě jakýchkoliv jiných správců daně.

Pokud jde o žalobkyni d), městský soud konstatoval, že ta se [na rozdíl od žalobců a) – c)] ochrany proti nečinnosti žalovaných před podáním žaloby nedomáhala. V jejím případě tedy nebyla splněna podmínka vyplývající z ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a nesvědčí jí tak aktivní legitimace k podání dané žaloby. Z tohoto důvodu byla její žaloba zamítnuta.

Kasační stížností napadla tento rozsudek městského soudu druhá žalovaná (dále „stěžovatelka“) ve výroku V. a VI., a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty má jednoznačně charakter správního trestání a je tak vázáno výlučně na zemřelého Ing. F. D., takže jakékoli procesní nástupnictví nepřichází v úvahu. Domnívá se, že prostřednictvím stávajícího kontrolního výboru Poslanecké sněmovny může pouze žalobcům sdělit, že nemůže ve věci dále rozhodnout, mimo jiné právě s ohledem na nepřípustnost jejich procesního nástupnictví.

Dále stěžovatelka namítá, že napadeným rozhodnutím městského soudu je popřena podstata dělby moci, zakotvená v Ústavě České republiky, a nezávislý mandát poslance a že též nebyla zohledněna diskontinuita jednotlivých volebních období Poslanecké sněmovny. Stěžovatelka si je vědoma, že může v určitých věcech vystupovat jako správní orgán *sui generis*, zůstává však otázkou, do jaké míry lze zasahovat mocí soudní do rozhodování Poslanecké sněmovny a do volného mandátu poslance v těchto věcech. V této souvislosti stěžovatelka zdůraznila, že o udělení pokuty Ing. D. bylo rozhodnuto hlasováním v kontrolním výboru a ve Sněmovně. Neexistuje přitom instrument, který by poslance donutil vydat rozhodnutí o odvolání zemřelého Ing. D. ve vztahu k jeho právním nástupcům. Zdůraznila, že poslanci 7. volebního období nemají nic společného s poslanci nebo úkoly 5. volebního období. Sněmovna již neexistuje ve složení, v němž rozhodovala o odvolání proti uložení pořádkové pokuty. Kontrola hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu, v souvislosti s níž byla pořádková pokuta uložena, skončila pátým volebním obdobím a zánikem mandátu poslanců tohoto volebního období. Stěžovatelka je tedy přesvědčena, že poslancům 7. volebního období nelze uložit, aby znovu rozhodovali ve věci, v níž rozhodovali poslanci pátého volebního období. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na § 121 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, podle něhož (s určitými výjimkami) nelze v novém volebním období projednat návrhy, které nebyly projednány a rozhodnuty v minulém volebním období.

Stěžovatelka zpochybňuje také závěr městského soudu, že vystupuje v projednávané věci bez dalšího jako správce daně a že personální změny na straně správce daně nemohou ovlivnit jeho rozhodovací povinnost založenou zákonem. Namítá, že správce daně, jako například finanční úřad, byl zřízen za účelem správy daní a jeho zaměstnanci nejsou voleni lidem a netýká se jich výkon mandátu. Stěžovatelka je přesvědčena, že nemůže být v dané věci správcem daně, neboť správcem příslušné rozpočtové kapitoly je Kancelář Poslanecké sněmovny, která má obdobné postavení jako organizační složka státu. Poslanecká sněmovna v žádném případě nehospodář s prostředky státního rozpočtu a je primárně orgánem moci zákonodárné.

Stěžovatelka konečně též požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to s ohledem na hrozící zásah moci soudní do moci zákonodárné a do volného výkonu mandátu poslanců.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil první žalovaný, který se zcela ztotožnil s argumentací a závěry rozsudku městského soudu. Dále uvedl, že teorie dělby moci není, a

v ústavním pořádku České republiky ani nemůže být, provedena absolutně. Existuje řada případů, kdy orgán, který je podle ústavní dělby moci představitelem jednoho ze základních typů moci, vykonává pravomoc spadající materiálně do moci jiné. Lze zmínit pravomoc vlády a některých správních úřadů a orgánů územní samosprávy k vydávání právních předpisů nebo možnost Ústavního soudu rušit právní předpisy či kompetence obecných soudů podle zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a podle zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. Ačkoliv je tedy Parlament především orgánem moci zákonodárné, není vyloučeno, aby mu byly svěřeny kompetence v oblasti moci výkonné. První žalovaný se ztotožnil i se závěrem městského soudu, že Poslanecká sněmovna v daném řízení vystupuje jako správce daně *sui generis* a že personální změny na straně správce daně nemohou ovlivnit jeho rozhodovací povinnost uloženou zákonem. První žalovaný též vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti a závěrem navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Žalobci ad a) – c) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že se ztotožňují se stanoviskem stěžovatelky, podle něhož není procesní nástupnictví v řízení o uložení sankce možné. Proto se takového nástupnictví také nedomáhají. Žalobci uvedli, že rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny i samotné Poslanecké sněmovny o uložení předmětné pořádkové pokuty byla zrušena rozsudkem městského soudu ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, a ve věci nebylo vydáno žádné další meritorní rozhodnutí, protože Ing. D. v mezidobí zemřel. Pořádková pokuta ve výši 50.000 Kč však byla Ing. D. uhrazena již po právní moci rozhodnutí kontrolního výboru. Žalobci souhlasí s tím, že se nemohou namísto Ing. D. domáhat vydání meritorního rozhodnutí; nastala však situace, kdy Ing. D. zaplacením částky 50.000 Kč splnil povinnost, kterou mu ukládalo později zrušené rozhodnutí, které již nebylo nahrazeno žádným jiným rozhodnutím. Částka tak byla uhrazena z důvodu, který odpadl. Jelikož je právní nástupnictví žalobců z titulu postavení dědiců Ing. D. ve vztahu k této hodnotě nesporné, žádali o to, aby jim uvedená částka byla vrácena.

Podle názoru žalobců se princip diskontinuity ve vztahu ke stěžovateli uplatní, jen pokud jde o výkon její zákonodárné činnosti. Žalobci zdůraznili, že stěžovatelka jako instituce přetrvává i po skončení volebního období. Z logiky vyplývá, že je-li Poslanecká sněmovna oprávněna sankci uložit a vybrat, je oprávněna i k rozhodnutí o jejím vrácení. Pokud by měla sněmovna zaniknout, musela by její kompetence přejít na jiný orgán. Městský soud však vyšel ze správného předpokladu, že Poslanecká sněmovna nezanikla a nepotvrdil možnost, že by o vrácení přeplatku na pokutě mělo rozhodnout Ministerstvo financí. Žalobci též upozornili na fakt, že striktní uplatnění diskontinuity by působilo ještě absurdněji v soukromoprávních vztazích. Upozornili, že již v rozsudku ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. 11 A 138/2010 vyjádřil městský soud názor, že stěžovatelka může mít v určitých případech postavení správního orgánu. Též citovali rozsudek téhož soudu ze dne 9. 4. 2013, sp. zn. 10 A 191/2012, v němž soud dospěl ke stejnému závěru a mimo to uvedl, že výkon působnosti Poslanecké sněmovny jako správního orgánu není vázán určitým volebním obdobím. Uvedl též, že je třeba trvat na kontinuálním výkonu působnosti Poslanecké sněmovny v postavení orgánu moci výkonné, neboť v opačném případě by došlo ke zhroucení Ústavou garantovaného systému státu. Žalobci konečně vyjádřili svůj nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti a navrhli, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), v kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody, jež jsou podle svého obsahu pořaditelné důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že řízení o pořádkové pokutě uložené Ing. F. D. bylo v důsledku zrušení rozhodnutí o odvolání rozsudkem městského soudu ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, a následného úmrtí Ing. D., skončeno ve fázi odvolacího řízení, bez vydání meritorního rozhodnutí. V návaznosti na tuto skutečnost podali žalobci ad a) – c) návrh na vrácení částky, k jejímuž zaplacení neexistuje právní důvod. V nyní posuzované věci tedy nemá stěžovatelka znovu rozhodnout ve věci pořádkové pokuty uložené Ing. F. D.; naopak žádosti o vrácení pokuty zaplacené bez právního důvodu bylo zahájeno nové řízení, které předpokládá vydání zcela samostatného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto považuje za zcela nepřípadnou argumentaci stěžovatelky nemožností právního nástupnictví v řízení o uložení pořádkové pokuty, neboť zde se o pokračování řízení o uložení pořádkové pokuty Ing. D. vůbec nejedná, a žalobci se v tomto smyslu žádného nástupnictví ani nedomáhají. Naopak podáním žádosti žalobců o vrácení přeplatku na dani bylo zahájeno odlišné, zcela nové řízení. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) tedy v uvedeném smyslu nemůže být opodstatněný.

Relevantní nemůže být ani námitka, oscilující kolem argumentace stěžovatelky diskontinuitou Poslanecké sněmovny a jejím postavením orgánu moci zákonodárné. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že ač je Poslanecká sněmovna primárně orgánem moci zákonodárné, může být i nositelem rozhodovacích pravomocí v oblasti veřejné správy. Je vhodné poukázat například na závěr usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. Obn 1/2006 – 11, publikované pod č. 1386/2007 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož Poslanecká sněmovna rozhoduje jako správní orgán například o splnění povinnosti politické strany podle ustanovení § 18 zákona č. 424/1991Sb., o sdružování v politických stranách a politických hnutích. Nejvyšší správní soud zde též vyslovil názor, že „[p]okud by se Poslanecká sněmovna předloženou dokumentací vůbec nezabývala a nijak by nerozhodla, představuje prostředek soudní ochrany žaloba proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.“ Závěry citovaného rozhodnutí potvrdila též pozdější judikatura, například usnesení ze dne 17. 12. 2008, č. j. Pst 19/2007 – 56, nebo usnesení ze dne 26. 9. 2013, č. j. Pst 22/2013 – 5. Z uvedeného je zřejmé, že ač je Poslanecká sněmovna primárně zákonodárným orgánem, není vyloučeno, aby v některých případech vystupovala též v roli správního orgánu. V takových případech připadá v úvahu i žaloba proti nečinnosti správního orgánu jako prostředek ochrany proti nečinnosti Poslanecké sněmovny. V posuzované věci městský soud správně dovodil, že stěžovatelka

vystupuje ve vztahu k žádosti žalobců o vrácení přeplatku na dani v pozici správce daně (tedy správního orgánu) a ani stěžovatelka sama právní základ této argumentace městského soudu výslovně nenapadá. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu za nepřipustný zásah moci soudní do moci zákonodárné. Je naopak přesvědčen, že stěžovatelka je povinna také sama dodržovat zákony, které tvoří, a dostát povinnosti vydat rozhodnutí v oblasti veřejné správy tam, kde jí to tyto zákony ukládají. Z tohoto hlediska je také zřejmé, že úvahy o diskontinuitě v uvedeném kontextu postrádají jakoukoli relevanci a jsou v rozporu s obecně uznávaným principem kontinuity výkonu veřejné správy.

Městský soud ve svém rozsudku opakovaně zdůraznil, že bude na posouzení stěžovatelky, jakým způsobem o žádosti žalobců rozhodne. Uložil stěžovateli pouze povinnost vydat ve věci rozhodnutí, což je ze shora uvedených důvodů opodstatněné. Takový rozsudek městského soudu se ze zásadních důvodů vůbec nemůže dostat do kolize s principem volného (reprezentativního) mandátu poslance. Význam tohoto principu spočívá v tom, že lid volí ve volbách své reprezentanty, kteří jej zastupují při výkonu státní moci, ale kteří nejsou vázáni jeho příkazy nebo pokyny během výkonu mandátu. (Srovnej Rychteský, P.; Langášek, T.; Herc, T.; Mlsna, P. a kol. *Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. s. 284.) Volný mandát poslance tedy za prvé nevyjadřuje vztah Poslanecké sněmovny k ostatním státním orgánům (například orgánům moci soudní) ale vztah poslanců k lidu, který při výkonu svého mandátu reprezentují. Za druhé rozhodnutí městského soudu napadené kasační stížností neukládá stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o určitém obsahu, proto není způsobitelné ani zdánlivě kolidovat s principem volného mandátu poslanců. Je tedy nyní pouze na stěžovateli, jak o žádosti žalobců rozhodne, toto rozhodnutí musí nicméně obstát z hlediska zákonnosti a může být i podrobena standardnímu přezkumu ve správním soudnictví.

Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že s prostředky státního rozpočtu nehospodaří, neboť správcem příslušné rozpočtové kapitoly je Kancelář Poslanecké sněmovny. V projednávané věci je totiž klíčovou otázkou, který státní orgán je (v postavení správce daně) povinen rozhodnout o žádosti žalobců o vrácení přeplatku na dani, nikoliv otázka, kdo s finančními prostředky reálně nakládá. Ustanovení § 19 odst. 5 zákona o státní kontrole jasně stanovilo, že pořádkovou pokutu vybírá orgán, který ji uložil. Tímto orgánem nebyla Kancelář Poslanecké sněmovny, nýbrž stěžovatelka.

Lze tedy uzavřít, že ani kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyly v posuzované věci dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nerozhodoval, jelikož bez zbytečného odkladu po podání této žádosti rozhodl ve věci samé.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Procesně úspěšnými bylo Ministerstvo financí, které

ve svém vyjádření navrhovalo kasační stížnost zamítnout, a žalobci ad a), b) a c).

Ministerstvo financí náhradu nákladů nežádalo, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal. Žalobci ad a) – c) uplatnili podáním ze dne 7. 6. 2016 nárok na náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby (převzetí věci, písemné podání ve věci) při počtu tří klientů zastoupených jedním advokátem celkem požadovali na nákladech řízení 14.880 Kč, režijní paušál 600 Kč a náhradu za DPH ve výši 21%, dohromady tedy 18.730 Kč. Zdejší soud ze spisu městského soudu zjistil, že JUDr. Václav Vlk zastupoval žalobce ad a) – c) již v řízení před městským soudem, proto nepřiznal náhradu nákladů za převzetí věci, ke kterému došlo již v řízení před městským soudem. Podle obsahu spisu zástupce žalobců učinil ve věci jedno podání (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 6. 2016). Za tento úkon náleží dle § 9 odst. 4, § 7 bod 5, § 6 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., (dále „advokátní tarif“) odměna ve výši 3.100 Kč. Při společném zastoupení více klientů jedním advokátem náleží tato odměna snižena o 20%, v nyní posuzovaném případě tedy ve výši 7.440 Kč (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Ze spisu městského soudu též zdejší soud ověřil, že zástupce žalobců je plátcem DPH, proto přiznal též náhradu za DPH ve výši 21%. Celkově je stěžovatelka povinna zaplatit žalobcům a), b) a c) na náhradě nákladů řízení 9.365 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka (srovnej § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu